

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ה - חלק ו'

קונטרס 726

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעי"ה ק"ב בית שמש תובב"א

בני אדם, את השוחט להאכיל נבילות וטריפות, ואת החזן שלא יערב תפילתו, ואת הסופר להכשיל בתפילין ומזוזות, שאם אין תפילין ואין כשרות ואין תפלה, אין צריך יותר לילך אצל כל אחד ואחד בפרטיות, כן מביא החתם סופר שסגי ליה בכסא של שלש רגלים, והיום אין צריך אף לזה שכבר הווקן יותר ורב לו מאוד לילך אצל שלשה וסגי לי באחד שמפיץ על ידו מינות בעולם שזה כולל יותר, ובזה סגי לי.

(חידושי תורה תשי"ז, עמוד ל"ד)

מד.

כל המנהיגים עיניהם אל הדור, ועל ידי זה נשפעים מדעות כוזבות

וקל וחומר בן בנו של קל וחומר בדורינו השפל אשר מלבד שבעוונותינו הרבים נתקיים הכתוב ואבדה חכמת חכמיו ובינת נבונים תסתתר במלוא מובן המילה כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, חוץ מזה, כל המנהיגים עיניהם אל הדור והשפעתו כי צריכים לאותו דבר החזקת טובה והשפעה מהם ומהמונם באופנים שונים, ואין ספק שמשפיעים עליהם בדעות כוזבות.

(על הגאולה עמוד קע"ז)

מה.

על ידי עוון הדור נענשין בסמיות עינים אף המנהיגים הכשרים

ומבואר בזה בהפלאה שסמיות עינים של המנהיגים שלא להכיר האמת היא בא מאשמת העם, שנענשים בכך לסמיות עיני

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

המנהיגים, וברש"י ז"ל שם בבבא קמא דף נ"ב ע"א על אומרם עבד לנגדא סמותא פ"י וז"ל לעז המושבת מנקר עיניה ונכשלת ונופלת בבורות והעדר אחריה, כך כשהמקום נפרע משונאי ישראל ממנה להם פרנסים שאינם מהוגנים, עב"ל.

ובעוונותינו הרבים תרווייהו איתנהו, שעל ידי עוון הדור נתמנים הרבה פרנסים שאינם מהוגנים אבל גם הכשרים והמהוגנים באים לידי סמיות עינים, והלשון עבד לנגדא סמותא משמע גם כן כדברי הפלאה שנענשין בסמיות עינים אף שאינו מתכוון להרע. (ויזאל משה קנ"ב)

מזו.

תפלת יעקב אבינו עליו השלום על דורנו, אף על פי שהגדולים יפלו בשכחת התורה, ישארו על כל פנים יהודים פשוטים לפליטה

ובזה יובן שיעקב אבינו עליו השלום עשה הפועל דמיוני והתפלל לפני השי"ת אם יבוא עשו אל המחנה "האחת היינו במיוחדים שבדור, והכהו, במכה של שכחת התורה וסמיית עינים כנ"ל, על כל פנים והיה המחנה "הנשאר" שהם סתם יהודים יראים שאינם מן הגדולים הם יהיו על כל פנים לפליטה ולא יפלו תחת השפעתם של אלו. (חידושי תורה תש"ב עמוד ל"ב)

דאיהו לב"י שם בן ארבעים ותרין, אבגית"ץ ביה אפיק לישראל מגלותא, קר"ע שט"ן דאיהו שמא תניינא דיומא תניינא, ביה קרע נמא, ובהאי שמא אתמר (בראשית א 1) יהי רקיע בתוך המים וגומר, נג"ד יכ"ש נגד כל עמך אעשה נפלאות (שמות לד 1), בכל שמא נטל נוקמא במצרים.

והנארה בלב תלויה, שנאמר בו הלב רואה, ומשום זה כי יום נקם בלבי, נקמה במה? בלבי, ביה, שנאמר בו כל הנשמה תהלל י"ה, ועליו נאמר כי יד על פס י"ה, והנארה תלויה בלב, שבו נאמר הלב רואה, ומשום זה פרושהו בעלי המשנה, ללב"י גליתי ולא יכרי לא גליתי. מה זה ללבי? אלא תורה שבכתב נקראת לבי, ותורה שבעל פה נקראת פה, ופרושהו בעלי המשנה, מלב לפה לא גלה, ללב"י גליתי, זהו השם של ע"ב שמות, והם שבעים פנים לתורה שתלויים מן ב'.

והנארה בלב תלויה, שנאמר בו הלב רואה, ומשום זה כי יום נקם בלבי, נקמה במאי בלבי ביה, דאתמר ביה (תהלים קן 1) כל הנשמה תהלל י"ה, ועליה אתמר (שמות יז טז) כי יד על פס י"ה, ופורקנא בלבא תליא, דביה אתמר הלב רואה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין ללב"י גליתי ולאברי לא גליתי, מאי ללבי, אלא אורייתא דבכתב אתקריאת לבי, ואורייתא דעל פה אתקריאת פומא ואוקמוהו מארי מתניתין מלבא לפומא לא גלי, ללב"י גליתי דא שמא דע"ב שמעון, ואינון שבעין אנפין לאורייתא, דתליין מן ב'.

והנארה בלב תלויה, שנאמר בו הלב רואה, ומשום זה כי יום נקם בלבי, נקמה במאי בלבי ביה, דאתמר ביה (תהלים קן 1) כל הנשמה תהלל י"ה, ועליו נאמר (שמות יז טז) כי יד על פס י"ה, ופורקנא בלבא תליא, דביה אתמר הלב רואה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין ללב"י גליתי ולאברי לא גליתי, מאי ללבי, אלא אורייתא דבכתב אתקריאת לבי, ואורייתא דעל פה אתקריאת פומא ואוקמוהו מארי מתניתין מלבא לפומא לא גלי, ללב"י גליתי דא שמא דע"ב שמעון, ואינון שבעין אנפין לאורייתא, דתליין מן ב'.

והנארה בלב תלויה, שנאמר בו הלב רואה, ומשום זה כי יום נקם בלבי, נקמה במאי בלבי ביה, דאתמר ביה (תהלים קן 1) כל הנשמה תהלל י"ה, ועליו נאמר (שמות יז טז) כי יד על פס י"ה, ופורקנא בלבא תליא, דביה אתמר הלב רואה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין ללב"י גליתי ולאברי לא גליתי, מאי ללבי, אלא אורייתא דבכתב אתקריאת לבי, ואורייתא דעל פה אתקריאת פומא ואוקמוהו מארי מתניתין מלבא לפומא לא גלי, ללב"י גליתי דא שמא דע"ב שמעון, ואינון שבעין אנפין לאורייתא, דתליין מן ב'.

והנארה בלב תלויה, שנאמר בו הלב רואה, ומשום זה כי יום נקם בלבי, נקמה במאי בלבי ביה, דאתמר ביה (תהלים קן 1) כל הנשמה תהלל י"ה, ועליו נאמר (שמות יז טז) כי יד על פס י"ה, ופורקנא בלבא תליא, דביה אתמר הלב רואה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין ללב"י גליתי ולאברי לא גליתי, מאי ללבי, אלא אורייתא דבכתב אתקריאת לבי, ואורייתא דעל פה אתקריאת פומא ואוקמוהו מארי מתניתין מלבא לפומא לא גלי, ללב"י גליתי דא שמא דע"ב שמעון, ואינון שבעין אנפין לאורייתא, דתליין מן ב'.

והנארה בלב תלויה, שנאמר בו הלב רואה, ומשום זה כי יום נקם בלבי, נקמה במאי בלבי ביה, דאתמר ביה (תהלים קן 1) כל הנשמה תהלל י"ה, ועליו נאמר (שמות יז טז) כי יד על פס י"ה, ופורקנא בלבא תליא, דביה אתמר הלב רואה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין ללב"י גליתי ולאברי לא גליתי, מאי ללבי, אלא אורייתא דבכתב אתקריאת לבי, ואורייתא דעל פה אתקריאת פומא ואוקמוהו מארי מתניתין מלבא לפומא לא גלי, ללב"י גליתי דא שמא דע"ב שמעון, ואינון שבעין אנפין לאורייתא, דתליין מן ב'.

והנארה בלב תלויה, שנאמר בו הלב רואה, ומשום זה כי יום נקם בלבי, נקמה במאי בלבי ביה, דאתמר ביה (תהלים קן 1) כל הנשמה תהלל י"ה, ועליו נאמר (שמות יז טז) כי יד על פס י"ה, ופורקנא בלבא תליא, דביה אתמר הלב רואה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין ללב"י גליתי ולאברי לא גליתי, מאי ללבי, אלא אורייתא דבכתב אתקריאת לבי, ואורייתא דעל פה אתקריאת פומא ואוקמוהו מארי מתניתין מלבא לפומא לא גלי, ללב"י גליתי דא שמא דע"ב שמעון, ואינון שבעין אנפין לאורייתא, דתליין מן ב'.

צדיקים דאינון פגוונא

ובנרותא חלק לב"ם (הושע י ב), דאינון ע"ב

דְּסִנְהֶדְרִין, וְרָזָא דְמַלְחָה (ישעיה ל יח) אֲשֶׁרֵי כָּל חוֹכֵי לוּ, ל"ו בְּחוֹשְׁבְּנָא סְלִיק תְּלָתִין וְשִׁית, וְאִינוּן ל"ו בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וְל"ו לְבָר מְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וְדָא אִיהוּ חֵלֶק לְבָ"ם, וּמָאן חֵלֶק לְבָם. (דף נא ע"א) שְׂאוּר וְחֻמְיָן דְּאִינוּן עֵרֵב רַב, וְרָזָא דְמַלְתָּא וְיְהִי מְבַדִּיל בֵּין מִים לְמִים (בראשית א ח), דְּעֵלְיֵיהוּ אֲתָמַר (שמות יב טו) אֶף בְּיָוִם הָרֵאשׁוֹן תִּשְׁבְּתוּ שְׂאוּר מִבְּתִיכֶם, אֶף חֵלֶק, וְאוּמָאָה דִּתְמַחוּן בִּי"ד, דְּאִינוּן אַרְבַּע סְרֵי יוּמֵי דְפִסְחָא, לְקִימָא פִּימֵי צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת (מִיכָה ז טו), (וְדָא שְׂבַעָה יוּמֵי דְפִסְחָא דְנִלוּתָא כְּתָרָאח), הָדָא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל מה כא) חָג שְׂבַעַת יָמִים מִצּוֹת יֵאָכֵל.

כָּל חוֹכֵי לוּ, ל"ו בְּחֻשְׁבוֹן עוֹלָה שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ, וְהֵם שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְשְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ מְחוּץ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְזֵהוּ חֵלֶק לְבָ"ם. וְיֵי חֵלֶק לְבָם? הַשְׂאוּר וְחֻמְיָן שְׁהֵם עֵרֵב רַב, וְסוּד הַדְּבָר - וְיְהִי מְבַדִּיל בֵּין מִים לְמִים, שְׂעִלְיֵיהֶם נְאָמַר אֶף בְּיָוִם הָרֵאשׁוֹן תִּשְׁבְּתוּ שְׂאוּר מִבְּתִיכֶם, אֶף חֵלֶק, וְשִׁבְעָה שְׁיִמְחוּ בִּי"ד, שְׁהֵם אַרְבַּעַה עָשָׂר יְמֵי פִסַּח, לְקִים פִּימֵי צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת, (וְזֵה שְׂבַעָה יְמֵי הַפִּסַּח שֶׁל הַגִּלּוֹת הָרֵאשׁוֹנָה וְשִׁבְעָה יְמֵי הַפִּסַּח שֶׁל גִּלּוֹת הָאֲחֵרוֹנָה) זֵהוּ שְׁכַתּוֹב חָג שְׂבַעַת יָמִים מִצּוֹת יֵאָכֵל.

וּמְשׁוּם זֶה, אִוֵּר לְאַרְבַּעָה עָשָׂר בּוֹדְקִין אֶת הַחֻמְיָן לְאוּר הַנֵּר, וְזֵה אִוֵּר הַנֵּר שֶׁהִיא תוֹרָה וּמִצְוֹת, שְׁנֵאמַר בָּהֶם כִּי גַר מִצְוָה וְתוֹרָה אִוֵּר, גַּר בְּלַבִּי, וְאוּר בְּעֵינַיִם, שֶׁהוּא אִוֵּר הַנֵּר, בְּיִרְאָה וְאֶהְבָּה בִּי"ה, וְעֵבְרִים הַחֻשְׁבָּה וְהַקְּדוּתָּה מֵהֶם, וּמְשׁוּם זֶה כִּי יוֹם נִקְם בְּלַבִּי. וְעוֹד בְּלַבִּי, זֵה שְׁלֹשִׁים וְשָׁנַיִם אֱלֹהִי"ם שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וְעֵשָׂר אֲמִירוֹת שֶׁהֵן י' מִן לְבִי, וְהֵלֶב זֶה הוּא הֵלֶב שֶׁבּוּ מֵאִיר אוֹתוֹ שְׁנֵאמַר בּוּ וְתָרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, וְכוּ עֲתִיד לְהַתְּגַלּוֹת הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא לְמֹשֶׁה בַּתּוֹרָה בְּגִלּוֹת הָאֲחֵרוֹנָה כְּמוֹ שְׁבַעָאָלֶה הָרֵאשׁוֹנָה, שְׁנֵאמַר בּוּ וְיָרָא מִלְּאֶף יְהו"ה אֵלָיו בְּלַפַּת אֵשׁ, בְּרֵאשׁוֹנָה בְּלַפַּת אֵשׁ שֶׁל נְבוּאָה, וּבְגִלּוֹת הָאֲחֵרוֹנָה בְּלַפַּת אֵשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה. וְזוֹ בֵּית מִן בְּרֵאשִׁית, שֶׁהִיא כְּלוּלָה מֵעֵשָׂר אֲמִירוֹת וְשְׁלֹשִׁים וְשָׁנַיִם אֱלֹהִי"ם שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, הַבַּת הַכְּלוּלָה מֵעֵשָׂר

וּבְנִין דָּא אִוֵּר לְאַרְבַּעָה עָשָׂר בּוֹדְקִין אֶת הַחֻמְיָן לְאוּר הַנֵּר, וְדָא אִוֵּר הַנֵּר דְּאִיהִי אִוֵּרֵיתָא וּפְקוּדֵיתָא, דְּאֲתָמַר בְּהוּן (משלי י כג) כִּי גַר מִצְוָה וְתוֹרָה אִוֵּר, גַּר בְּלַבָּא, אִוֵּר בְּעֵינַיִן, דְּאִיהוּ אִוֵּר הַנֵּר, בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ בִּי"ה, מְתַעֲבְרִין חֲשׂוּכָא וְקְדוּתָא מְנַיְהוּ, וּבְגִין דָּא כִּי יוֹם נִקְם בְּלַבִּי (ישעיה סג ד). וְעוֹד בְּלַבִּי דָּא ל"ב אֱלֹהִי"ם דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, וְעֵשָׂר אֲמִירָן דְּאִינוּן י' מִן לְבִי, וְלֵב הָאִי אִיהוּ לֵב, דְּבִיָּה נְהִיר הַהוּא דְּאֲתָמַר בִּיה (שמות ב כ) וְתָרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, וּבִיָּה עֲתִיד לְאֲתַגְלִיָּא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְמֹשֶׁה בְּאוֹרֵיתָא בְּגִלּוֹתָא בְּתָרָאָה, כְּגוּוֹנָא דְּפוּרְקָנָא קְדַמָּאָה, דְּאֲתָמַר בִּיה (שם ג כ) וְיָרָא מִלְּאֶף יְהו"ה אֵלָיו בְּלַפַּת אֵשׁ, בְּקְדַמִּיתָא בְּלַפַּת אֵשׁ דְּנְבוּאָה, וּבְגִלּוֹתָא בְּתָרָאָה בְּלַפַּת אֵשׁ דְּאוֹרֵיתָא.

וְדָא בֵּית מִן בְּרֵאשִׁית, דְּאִיהִי כְּלִילָא מֵעֵשָׂר אֲמִירָן וְל"ב אֱלֹהִי"ם דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, בַּת כְּלִילָא מֵעֵשָׂר אֲמִירָן אִיהִי בַת עֵין אוּכְמָא,

דְּאִתְמַר בְּהַ שְׁחֹרְהָ אֲנִי וְנֶאֱוָה, וּבִיּה נְהִיר אֹר, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (משלי ו כג) וְתוֹרָה אֹר, ל"ב אֱלֹהִים בֵּיה נְהִיר מְצוּה, דְּאִתְמַר בֵּיה (שם כ כו) גַּר יְהו"ה נִשְׁמַת אָדָם וְכו': (כאן חסר והוא בתיקונים זוהר חדש).

וְגַדְפוּ דְשְׂכִינְתָא אִינוּן דִּם חִיָּה וְעוֹף, דְּמְכַסֵּי עַלְיֵיהוּ בְּרַחֲמֵיהוּ, וְכַד מְכַסֵּי עַלְיֵיהוּ בְּרַחֲמֵיהוּ דְאֵהָבָה, מִי טוֹפְנָא לֹא שְׁלֵטָא עַלְיֵיהוּ, מִיָּם רַבִּים דְּמִי טוֹפְנָא לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה דִּישְׂרָאֵל בְּאֲבוּהוֹן דְּבִשְׂמַיָּא, בְּהֵהוּא זְמַנָּא פְּרַסִּיא יְהָ עַל אַרְבַּע חִיוּוֹן, וְדָא אִיהוּ שׁוֹפֵר הוֹלֵ"ף רַבִּי"ע מְרֻבַּע, דְּרַגְ"א בְּשִׁית דְּרַגִּין, דְּאִינוּן שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְפָסָא (מלכים א יט), הָא אִיהוּ מְלָפָא עַל פְּרַסִּיא. בְּהֵהוּא זְמַנָּא וַעֲשָׂה לִי מְטַעְמִים פְּאֶשֶׁר אֵהָבְתִי (בראשית כו ד) מִפְּקוּדֵין דְּעֵשָׂה דְּאִתְיַהֲבוּ מֵאֵהָבָה, וְלֹא מִפְּקוּדֵין דְּלֹא תַעֲשָׂה, דְּהוּא אֶקְרִיב לִיָּה מְמַנָּא דְּעֵשׂוֹ, לְקַטְרָגָא בְּהוֹן לִישְׂרָאֵל, דְּבִגְנִינֵיהוּ אִתְמַר (מלאכי א ג) וְאֵת עֵשׂוֹ שְׁנֵאתִי.

וְדָא אִיהוּ דְּרַגְ"א תְּרִי טַעְמִי, דְּמִסְטְרָא דְּפְקוּדֵין דְּלֹא תַעֲשָׂה מְמַנָּא דְּעֵשׂוֹ אִיהוּ רַבִּי"ע עַל יִשְׂרָאֵל, וְאִיהִי דְּרַגְ"א עַלְיֵיהוּ, וְאִי תִימָא דְּשְׁלֵטָא עַל שְׂכִינְתָא דְּאִיהִי עֲמַהוֹן בְּגִלוּתָא, הָא אֲמַר קָרָא (ישעיה מ"ח) אֲנִי יְהו"ה הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לֹא אֲחַר לֹא אֲתָן וְתַהֲלִתִּי לְפָסִילִים, וּכְבוֹדִי שְׂכִינְתָא עֲלָאָה, לֹא אֲחַר לֹא אֲתָן אֶל אֲחַר, וְתַהֲלִתִּי לְפָסִילִים דָּא שְׂכִינְתָא תַתָּאָה, וּבְגִין דָּא בְּשִׁית יוֹמִין דְּשְׁלֵטָא סַם הַמּוֹת, אֶל אֲחַר, אִתְמַר בְּשְׂכִינְתָא (יחזקאל מו א) יְהִיָּה סַגּוּר שְׁשֵׁת יְמֵי הַמַּעֲשָׂה, בְּשַׁבַּת וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים דְּלֹא שְׁלֵטִין מְמַנָּן בִּישִׁין, אִתְמַר בְּהוֹן (ג"א ב) וּבְיוֹם הַשַּׁבַּת יִפְתַּח וּבְיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח.

אֲמִירוֹת, הִיא בַת עֵין שְׁחוֹרָה, שְׁנַאֲמַר בְּהַ שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה, וּבוּ מְאִיר אֹר. זְהוּ שְׁכַתּוֹב וְתוֹרָה אֹר, שְׁלֵשִׁים וּשְׁנַיִם אֱלֹהִים, בּוּ מְאִירָה מְצוּה, שְׁנַאֲמַר בְּהַ גַּר יְהו"ה נִשְׁמַת אָדָם.

וּכְנַפֵּי הַשְּׂכִינָה הֵם כְּפֵי דִם חִיָּה וְעוֹף, שְׁמַכְסָה עַלְיֵיהֶם בְּאֵהָבָה, וּכְשִׁמְכָסָה עַלְיֵיהֶם בְּאֵהָבָה שֶׁל אֵהָבָה, מִי הַמְּבּוּל לֹא שׁוֹלְטִים עַלְיֵיהֶם, מִיָּם רַבִּים שֶׁל מִי הַמְּבּוּל לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְאֵבִיהֶם שְׂבִשְׂמַיִם. בְּאוֹתוֹ זְמַן הַכְּפָא יְהִיָּה עַל אַרְבַּע חִיוּוֹת, וְזְהוּ שׁוֹפֵר הוֹלֵ"ף רַבִּי"ע מְרֻבַּע, דְּרַגְ"א בְּשֵׁשׁ דְּרַגּוֹת, שְׁהֵן שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְפָסָא, הַרִי הוּא מְלָף עַל הַכְּפָא.

בְּאוֹתוֹ זְמַן - וַעֲשָׂה לִי מְטַעְמִים פְּאֶשֶׁר אֵהָבְתִי, מִמְּצוּוֹת עֲשָׂה שְׂבִתְנוּ מֵאֵהָבָה, וְלֹא מִמְּצוּוֹת לֹא תַעֲשָׂה, שְׁהוּא הַקְּרִיב לּוֹ הַמְּמַנָּה שֶׁל עֵשׂוֹ לְקַטְרָג עַל יִשְׂרָאֵל, שְׂבִשְׂבִילֵם נֶאֱמַר וְאֵת עֵשׂוֹ שְׁנֵאתִי.

וְזְהוּ דְּרַגְ"א תְּרִי טַעְמִי, שְׁמַצַּד שֶׁל מְצוּוֹת לֹא תַעֲשָׂה, הַמְּמַנָּה שֶׁל עֵשׂוֹ הוּא רֹבֵץ עַל יִשְׂרָאֵל, וְהִיא דְּרַגְ"א עַלְיֵיהֶם, וְאִם תֵּאמַר שְׁהִיא שׁוֹלְטָת עַל הַשְּׂכִינָה, שְׁהִיא עֲמַהֶם בְּגִלוּת, הַרִי אֲמַר הַכְּתוּב אֲנִי יְהו"ה הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לֹא אֲחַר לֹא אֲתָן וְתַהֲלִתִּי לְפָסִילִים. וּכְבוֹדִי - שְׂכִינָה עֲלִיוּנָה, לֹא אֲחַר לֹא אֲתָן - אֶל אֲחַר, וְתַהֲלִתִּי לְפָסִילִים - זוֹ שְׂכִינָה תַחְתּוּנָה, וּמִשּׁוּם זֶה בְּשֵׁשׁ יָמִים שְׁשׁוֹלֵט סַם הַמּוֹת, אֶל אֲחַר, נֶאֱמַר בְּשְׂכִינָה יְהִיָּה סַגּוּר שְׁשֵׁת יְמֵי הַמַּעֲשָׂה, בְּשַׁבַּת וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים שֶׁלֹּא שׁוֹלְטִים הַמְּמַנִּים הַרְעִים, נֶאֱמַר בְּהֶם וּבְיוֹם הַשַּׁבַּת יִפְתַּח וּבְיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח.

יִפְתַּח וּבְיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח.

ועוד רבי"ע איהו פגוונא דא פ, ולזמנין פגוונא דא ט בת מלך פנימה סגירא בביתא, ואיהי סיהרא קדישא לעולם לא אסתכלת בה חמה בישא, גיהנם סם המות נוקבא בישא, פל שפן אל אחר, דהכי אוקמוהו קדמאין, לעולם לא חזא חמה פגימותא דסיהרא, דבזמנא דחמה נפקא (נפקא) ממזרח, סיהרא חזרת אנפיה מיניה פגוונא דא ט ובגין דא אמר בלעם הרשע לא הביט און בייעקב ולא ראה עמל בישראל (במדבר כג כא) עמל ואון סמא"ל ונחש.

ולפעמים כמו זה: ט בת מלך פנימה, סגורה בביתה, והיא הלכנה הקדושה לא מסתכלת בה החמה הרעה לעולם, גיהנם סם המות, נקבה רעה, פל שפן אל אחר, שפך פרוהו הראשונים, לעולם לא ראתה חמה את פגימת הלכנה, שפזמן שחמה יוצאת (יציאת) ממזרח, הלכנה ממזרח פניה ממנו כמו זה: ט, ומשום זה אמר בלעם הרשע לא הביט און בייעקב ולא ראה עמל בישראל, עמל ואון סמא"ל ונחש.

ובזמן שדוחקים אותה להסתכל בה, נכסית מפל וכל, ואימתי? בחדש השביעי. זהו שכתוב תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מה זה בכסה? בחדש שבו מתכסה הלכנה. באותו זמן שמתכסית ממנו, היא אומרת לישראל שיתקנו תפלות במאכלים טובים, ממצוות עשה, שתפלה שקולה ככל המצוות.

הדא הוא דכתיב (תהלים פא ג) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, מאי בכסה בירחא דאתפסייא ביה סיהרא, בההוא זמנא דאתפסיאת מיניה, איהי אמרת לישראל דיתקנון צלותין במאכלין טבין, מפקודין דעשה, דצלותא שקילא ככל פקודין, (דף נא ע"ב) בההוא זמנא יימא קודשא בריה הוא לישראל, ועשה לי מטעמים (בראשית כ"ד) ברעותא דשכינתא, פאשר אהבתי מפקודין דעשה, ותקינת שכינתא עם ישראל מאכלין דצלותין דאינון קרבנין, ובזמנא דאיהי תקינת מזונא למלכא, יהיבת לון עיטא לאתערא בשופר, דביה עתיד קודשא בריה הוא לאכנשא ביה לישראל מן גלותא מארבע סטרין, הדא הוא דכתיב תקע בשופר גדול לחירותינו ושא נס לקבץ גליותינו, ואיהו חשיב דאיהו יומא דדינא דיליה וברח (ס"א ובר"ה).

ובזמן שדוחקים אותה להסתכל בה, נכסית מפל וכל, ואימתי? בחדש השביעי. זהו שכתוב תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מה זה בכסה? בחדש שבו מתכסה הלכנה. באותו זמן שמתכסית ממנו, היא אומרת לישראל שיתקנו תפלות במאכלים טובים, ממצוות עשה, שתפלה שקולה ככל המצוות. באותו זמן יאמר הקדוש ברוך הוא לישראל, ועשה לי מטעמים ברצון השכינה, פאשר אהבתי ממצוות עשה, ומתקינה השכינה עם ישראל מאכלים של תפלות, שהן קרבנות, ובזמן שמתקינה מזון למלך, נותנת להם עצה להתעורר בשופר, שבו עתיד הקדוש ברוך הוא לכנס בו את ישראל מן הגלות מארבעה צדדים. זהו שכתוב תקע בשופר גדול לחירותנו ושא נס לקבץ גליותינו, והוא חושב שהוא יום הדין שלו ובורח.

עד ההוא זמנא קודשא בריה הוא מאריך עלייהו דחייביא, ולבסוף אפסיק לון וחרוב לון מעלמא, ודא איהו מארי"ך טרח"א סוף פסו"ק.

עד אותו זמן הקדוש ברוך הוא מאריך לרשעים, ובסוף מפסיק אותם ומחריב אותם מן העולם, וזהו מארי"ך טרח"א סוף פסו"ק.

ועוד שופ"ר הולף רבי"ע דרג"א תרי טעמ"י, באותו זמן שימחו הרשעים מן העולם, עולה תפלה בנגון בארבע מינים, שהם שיר פשוט, וזה י', שיר כפול וזה י"ה, שיר משלש וזה יח"ו, שיר מרבע וזה יח"ה. בשם של יהו"ה עולה התפלה שהיא השכינה, התורה בנגון, השכינה בנגון, ישראל עולים מתוך הגלות בנגון, וזה שכתוב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהו"ה.

תפלה שהיא שכינה, עולה למלך בעשרה זכרונות ובעשר מלכיות ובעשרה שופרות, שהם י"י, י' ועשר כתות של מלאכים יתעוררו אליהם, ומעלה אותם לעשר ספירות, והנגונים עולים מהם מרבעים מצד של רבי"ע בארבע חיות, ואותן חיות קטנות עם גדולות הן שמונה, והן יאהדונה"י, ועליהן נאמר אז ישיר משה. פשיהיה הקדוש ברוך הוא עם שכינתו בשמונה חיות, שהן חיות אש, עתים חשות עתים ממללות, וכלם מכות בכנפיהן בנגון, והנגון (עולה) בהם בארבע פנים, לכל צד מרבעים. וזה שכתוב בארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת מהם, לכל חיה שמונה הם בין פנים לכנפים, כנגד השמונה שבהם שבח משה א"ז.

ודוד בגלל זה תקן כלי בשמונה נימים, ושבח את הקדוש ברוך הוא בשמונה. וזה שכתוב למנצח על השמינית, ושמונה אותיות, לכל אחת שמונה, עולות פלן לשבעים ושנים, יאהדונה"י שמונה, ותלויות מהן ששים וארבע, שמונה לכל אחת, עולות פלן לשבעים ושנים, וזה סוד של חשמל.

ועוד שופ"ר הולף רבי"ע דרג"א תרי טעמ"י, בההוא זמנא דיתמחון חייביא מעלמא, סלקא צלותא בנגונא בארבע מינין, דאינון שיר פשוט ודא י', שיר כפול ודא י"ה, שיר משולש ודא יח"ו, שיר מרובע ודא יח"ה, בשמא דיהו"ה סלקא צלותא דאיהי שכינתא, אורייתא בנגונא, שכינתא בנגונא, ישראל סלקין מגו גלותא בנגונא, הדא הוא דכתיב (שמות טו א) אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהו"ה.

צלותא דאיהי שכינתא, סלקא לגביה דמלפא בעשרה זכרונות ובעשרה מלכיות ובעשרה שופרות, דאינון י"י, ועשרה פתות דמלאכים יתעורון לגביהו, וסלקא לון לגבי עשר ספירן, ונגונין סלקין מנייהו מרובעים מסטרא דרבי"ע בארבע חיוון, ואינון חיות קטנות עם גדולות אינון תמניא, ואינון יאהדונה"י, ועלייהו אתמר (שם) אז ישיר משה, כד יהא קודשא בריך הוא בשכינתיה בחיון תמניא, דאינון חיון דאשא עתים חשות עתים ממללות, וכלהו מחאן בגדפיהו בנגונא, ונגונא בהון (סלקא) בארבע אנפין, לכל סטרא מרובעין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א' א) וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת מהם, לכל חיה תמניא אינון בין אנפין וגדפין, לקבל תמניא די בהון שבח משה א"ז.

ודוד בגין דא תקין מנא בתמניא נימין, ושבח לקודשא בריך הוא בתמניא, הדא הוא דכתיב (תהלים יבא) למנצח על השמינית, ותמניא אתוון, לכל חד תמניא, סלקין פלהו ע"ב, יאהדונה"י תמניא, ותליין מנייהו ס"ד תמניא לכל חד, סלקין פלהו ע"ב, דא איהו רזא דחשמל.

וְאִית נַגּוּנָא דְסָלְקָא בְעֶשֶׂר, וְדָא אִיהוּ יו"ד
ה"א וַא"ו ה"א, וְעַלְיֵיהוּ אַתְמַר (שיר ה
ד) יָדְיו גְּלִילֵי זָהָב, וְאִית נַגּוּנָא דְסָלְיק בְּשִׁית,
הָדָא הוּא דְכַתִּיב שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֶׁשׁ, י"ה
יְהו"ה צוּר עוֹלָמִים, י"ה י"ה י"ה אָדָם.

אַרְבַּע כְּנָפִים אַרְיֵה שׁוֹר נֶשֶׁר, מְרַפְּבָה,
תְּנַיִנָא י"ה יְהו"ה י"ה יְהו"ה י"ה יְהו"ה י"ה
יְהו"ה, לְעֵילָא מְפֻלְהוּ י"ה יְהו"ה חֲכֻמָּה
בִּינָה, כְּתָר אַהֲיָה אֶשֶׁר אַהֲיָה, וְעַלְיֵיהוּ
אַתְמַר (ישעיהו ב) שָׂרְפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ שֶׁשׁ
כְּנָפִים שֶׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד, וְדָא אַבְגִּית"ן,
בְּשִׁתִּים יְכֶסֶה פְּנֵיו לְיִשְׂרָאֵל דְּלָא יִסְתַּכְּלוּן בְּהוֹן
שְׁנַאֲיָהוּן, וּבְשִׁתִּים יְכֶסֶה רַגְלָיו דְּלָא אֲדַפִּיר
לוֹן עוֹבְדָא דְעַגְלָא, וּבְשִׁתִּים יְעוֹפֵף מִן גְּלוּתָא,
הָדָא הוּא דְכַתִּיב (שמות יט ד) וְאֶשָׁא אֶתְכֶם עַל
כְּנָפֵי נְשָׂרִים וְאָבָא אֶתְכֶם אֵלַי.

וְאִית נַגּוּנָא דְסָלְקָא בְּתַרְיִן כְּגוֹן הַלְלוּיָהּ, וְאִית
נַגּוּנָא דְסָלְיק בְּאֵת חַד כְּגוֹן הַלְלֵי בִי,
וְאִית נַגּוּנָא דְסָלְיק בְּחֻמֶשׁ כְּגוֹן ה', וְהָא אַתְמַר
כְּכַנּוֹר דְחֻמֶשׁ נִימִין, אֲבָל נַגּוּנָא דְסָלְיק בְּשִׁית
דְּאִינוּן אַבְגִּית"ן מִן ו' אִיהִי, וְאִית דְסָלְיק לֵיה
בְּתַלַּת וְדָא יְהו"ו, דְאִיהוּ אַהֲיָה, וְסָלְיק נַגּוּנָא
בֵּיה בְּתַקִּיעָה שְׁבָרִים תְּרוּעָה.

בְּתַקִּיעָה הוּא קָלָא אַרוּף בְּנַגּוּנָא, עַד דִּתְהוּ
סָלְיק לֵיה לְגַבֵּי יְמִינָא דְאִיהוּ חֶסֶד,
בְּשְׁבָרִים הוּהוּ סָלְיק קָלָא דְנַגּוּנָא לְגַבֵּי גְבוּרָה,
דְתַמֵּן י"ה בִּימִינָא וּשְׂמָאלָא, וְהוּהוּ נְחִית מְגִיָּה
בְּחַדְוָה חֲכֻמָּתָא וְעוֹתְרָא, כְּמָה דְאוּקְמוּהוּ
הַרְוּצָה לְהַחֲפִים יָדָרִים, לְהַעֲשִׂיר יְצִפִּין,
בְּתַרוּעָה הוּהוּ סָלְיק קָלָא דְנַגּוּנָא לְגַבֵּי עֲמוּדָא
דְאִמְצָעִיתָא, וְהוּהוּ נְחִית מְגִיָּה מְלָפָא לְגַבֵּי (ד
נב ע"א) פְּלָה דְאִיהִי קוֹל דְמָמָה דְקָה, בְּהַהוּא
זְמָנָא יִתְעָרוּן כָּל מִינֵי נַגּוּנָא, הָדָא הוּא

וְהוּא נַגּוּן שְׁעוּלָה בְעֶשֶׂר, וְהוּ
יִר"ד ה"א וַא"ו ה"א, וְעַלְיֵיהֶם
נְאָמַר יָדְיו גְּלִילֵי זָהָב, וְיֵשׁ נַגּוּן
שְׁעוּלָה כְּשֶׁשׁ, זְהוּ שְׁכַתּוּב שׁוֹקִיו
עֲמוּדֵי שֶׁשׁ, י"ה יְהו"ה צוּר
עוֹלָמִים, י"ה י"ה י"ה אָדָם.

אַרְבַּע כְּנָפִים אַרְיֵה שׁוֹר נֶשֶׁר,
מְרַפְּבָה, שְׁנֵי י"ה יְהו"ה י"ה
יְהו"ה י"ה יְהו"ה חֲכֻמָּה בִּינָה, כְּתָר
אַהֲיָה אֶשֶׁר אַהֲיָה, וְעַלְיֵיהֶם
נְאָמַר שָׂרְפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ
שֶׁשׁ כְּנָפִים שֶׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד, וְזֶה
אַבְגִּית"ן, בְּשִׁתִּים יְכֶסֶה פְּנֵיו
לְיִשְׂרָאֵל שְׁלָא יִסְתַּכְּלוּן בְּהֶם
שׁוֹנְאֲיָהֶם, וּבְשִׁתִּים יְכֶסֶה רַגְלָיו,
שְׁלָא תִזְכִּיר לְהֶם אֵת מַעֲשֵׂה
הַעֲגָל, וּבְשִׁתִּים יְעוֹפֵף מִן הַגְּלוּת,
זְהוּ שְׁכַתּוּב וְאֶשָׁא אֶתְכֶם עַל כְּנָפֵי
נְשָׂרִים וְאָבָא אֶתְכֶם אֵלַי.

וְיֵשׁ נַגּוּן שְׁעוּלָה בְשָׁנִים כְּמוֹ
הַלְלוּיָהּ, וְיֵשׁ נַגּוּן שְׁעוּלָה בְּאוֹת
אַחַת כְּגוֹן הַלְלֵי בִי, וְיֵשׁ נַגּוּן
שְׁעוּלָה בְּחֻמֶשׁ כְּמוֹ ה', וְהַרְי
נְתַבָּאָר כְּכַנּוֹר שֶׁל חֻמֶשׁ נִימִים,
אֲבָל הַנַּגּוּן שְׁעוּלָה כְּשֶׁשׁ, שְׁהֶם
אַבְגִּית"ן, מִן ו' הוּא. וְיֵשׁ
שְׁמַעְלָה אוֹתוֹ בְּשֶׁלֶשׁ, וְזֶה יְהו"ו,
שְׁהוּא אַהֲיָה, וְעוּלָה בּוֹ הַנַּגּוּן
בְּתַקִּיעָה שְׁבָרִים תְּרוּעָה.

בְּתַקִּיעָה הוּא קוֹל אַרְף בְּנַגּוּן, עַד
שְׁהִיה מַעֲלָה אוֹתוֹ אֵת הַיְמִין
שְׁהוּא חֶסֶד, בְּשְׁבָרִים הִיָּה מַעֲלָה
קוֹל הַנַּגּוּן אֵל הַגְּבוּרָה, שְׁשֶׁם י"ה
בְּיְמִין וּשְׂמָאל, וְהִיָּה יוֹרֵד מִמֶּנּוּ
עִם שְׂמֻחָה חֲכֻמָּה וְעֶשֶׂר, כְּמוֹ
שְׁבָאָרוּהוּ, הַרְוּצָה לְהַחֲפִים
יָדָרִים, לְהַעֲשִׂיר יְצִפִּין. בְּתַרוּעָה
הִיָּה עוּלָה קוֹל הַנַּגּוּן אֵל הַעֲמוּד
הָאִמְצָעִי, וְהִיָּה יוֹרֵד מִמֶּנּוּ הַמְּלַף
לְפָלָה, שְׁהִיא קוֹל דְמָמָה דְקָה.
בְּאוֹתוֹ זְמַן יִתְעָרוּר כָּל מִינֵי נַגּוּן,
זְהוּ שְׁכַתּוּב הַלְלוּהוּ בְּתַקִּיעַ שׁוֹפָר,
הַלְלוּהוּ בְּגַבְלֵי וּכְנֹר, הַלְלוּהוּ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא מושוו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשכח מפי זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישפון לבטח
ולטהר את האויר בארצינו
הקדושה, אמן כן יהי רצון.